

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 577/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Žilinský samosprávny kraj**, Komenského 48, Žilina, zastúpeného Krivak & Co, s. r. o., Gajova 13, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Stk/17/2024 z 19. júna 2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho správneho súdu sp. zn. 3Stk/17/2024 z 19. júna 2025, ktorým bola odmietnutá jeho kasačná sťažnosť ako podaná neoprávnenou osobou. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatňuje právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa správnou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia predsedu Úradu pre verejné obstarávanie, ktoré vydal v rozkladovom konaní, v ktorom preskúmal rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie o uložení pokuty za porušenie povinnosti podľa zákona č. 343/2015 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“).

3. Správny súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. TT-14S/43/2023 z 11. júna 2024 napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil správnomu orgánu na ďalšie konanie. V odôvodnení vytkol žalovanému správnomu orgánu aplikáciu neskoršieho znenia zákona o verejnom obstarávaní o uložení sankcie, ktorá nebola účinná v čase spáchania správneho deliktu, ale až v čase ukladania

sankcie. Zároveň prípadnú prípustnú aplikabilitu novšieho predpisu z dôvodu jeho priaznivejších účinkov pre páchatel'a nijako nevyhodnotil a neodôvodnil. Ostatné žalobné námietky vrátane námietky uplynutia prekluzívnej lehoty na uloženie sankcie považoval za nedôvodné. K preklúzii práva uložiť sankciu uviedol v podstatnom, že rozhodujúci pre začiatok plynutia lehoty bol výsledok preskúmania úkonov po uzavretí zmluvy, teda právoplatnosť rozhodnutia o porušení povinnosti obstarávateľa. Nesúhlasil s názorom sťažovateľa, že určujúci je dátum doručenia spisu úradu, pretože vtedy sa mohol o porušení dozvedieť, od čoho sťažovateľ odvodzuje uplynutie lehoty. Správny súd konštatoval, že samotným doručením administratívneho spisu, najmä ak boli potrebné doplnujúce informácie, na ktoré úrad vyzval sťažovateľa, nemožno považovať za okamih, keď sa mohol dozvedieť o porušení povinností.

4. Sťažovateľ podal proti tomuto rozsudku kasačnú sťažnosť, v ktorej tvrdil, že jeho žalobnému návrhu nebolo vyhovené, pretože požadoval zrušenie napadnutého rozhodnutia bez vrátenia veci na ďalšie konanie, teda definitívne ukončenie konania o uložení pokuty z dôvodu preklúzie práva uložiť sankciu. Zároveň nesúhlasil s hodnotením ostatných žalobných bodov v odôvodnení napadnutého rozsudku.

5. Napadnutým uznesením najvyšší správny súd túto kasačnú sťažnosť odmietol ako podanú neoprávnenou osobou s poukazom na § 442 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), podľa ktorého kasačnú sťažnosť môže podať účastník konania, ak bolo rozhodnuté v jeho neprospech. Vzhľadom na znenie výroku napadnutého kasačného rozsudku správneho súdu najvyšší správny súd konštatoval, že sťažovateľ bol v konaní pred správnym súdom plne úspešný, a teda nie je aktívne legitimovaný na podanie kasačnej sťažnosti proti rozsudku v danom konaní. Zároveň dodal, že namietanie len dôvodov rozhodnutia súdu v rámci kasačnej sťažnosti je neprípustné podľa § 439 ods. 3 písm. c) SSP. Z obsahu podanej kasačnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ nesúhlasil s dôvodmi rozhodnutia súdu, a to v bodoch posúdenia uplynutia jednoročnej subjektívnej lehoty a ne/splnenia podmienok podľa § 81 písm. c) zákona o verejnom obstarávaní na priame rokovacie konanie, avšak súčasne neuvádzal, že by správny súd mal meritórne rozhodnúť inak. Tieto namietané skutočnosti budú predmetom následného konania pred orgánom verejnej správy, ako aj správneho súdu v prípade, ak sťažovateľ podá proti rozhodnutiu správneho orgánu novú správnu žalobu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že nebolo jeho záujmom, aby správny súd umožnil Úradu pre verejné obstarávanie znovu protizákonne konať (konať o sankcii po uplynutí prekluzívnej lehoty na uloženie sankcie – podľa názoru sťažovateľa, pozn.), a preto žiadal správnu žalobou zrušiť rozhodnutia o pokute, ako aj podkladové rozhodnutia tzv. „s bodkou“ a nežiadal vec vrátiť Úradu pre verejné obstarávanie na ďalšie konanie. Zrušenie rozhodnutí o pokute bez vrátenia veci Úradu pre verejné obstarávanie na ďalšie konanie znamenalo pre sťažovateľa nastolenie právnej istoty v tom, že konanie o uložení pokuty začaté po uplynutí prekluzívnej lehoty už viac nebude prebiehať. Naopak, vrátenie veci na ďalšie konanie znamená pre sťažovateľa pokračovanie v konaní, o ktorom od začiatku tvrdí, že je samo osebe nezákonné. To znamená pre sťažovateľa zachovanie právnej neistoty v podobe už takmer 6 rokov trvajúceho obvinenia zo spáchania správneho deliktu. Najpriaznivejší výsledok, ktorý mohol správny súd svojím rozsudkom založiť,

je, že rozhodnutia o pokute zrušuje a nevracia ich na ďalšie konanie. Ak správny súd rozhodol inak, zároveň tým spôsobil sťažovateľovi ujmu a táto ujma môže byť napravená zrušením rozsudku správneho súdu, čoho sa sťažovateľ kasačnou sťažnosťou dožadoval, je podľa názoru sťažovateľa naplnená požiadavka aktívnej legitímácie. Sťažovateľ ďalej namieta, že správny súd sa dostatočne a riadne otázkou uplynutia prekluzívnej lehoty na začatie konania o uložení pokuty nezaoberal a už nemôže byť bez poskytnutia ochrany ústavným súdom nikdy zrušený, bude ním viazaný aj správny súd, ktorý bude znova rozhodovať o ďalšej podanej správnej žalobe v tejto veci. Podľa názoru sťažovateľa mu najvyšší správny súd formalistickým prístupom a svojvoľnou interpretáciou odňal základné právo na prístup k súdu v rozpore s čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces napadnutým uznesením najvyššieho správneho súdu, ktoré sťažovateľ videl v nesprávnom posúdení jeho aktívnej procesnej legitímácie na podanie kasačnej sťažnosti. Sťažovateľ zastáva názor, že nebol úspešný v plnom rozsahu, keďže správny súd vrátil vec na ďalšie konanie žalovanému správneho orgánu, kým on navrhoval len zrušenie rozhodnutia bez vrátenia na ďalšie konanie.

8. Ústavný súd preskúmaním napadnutého uznesenia zistil, že najvyšší správny súd postupoval v medziach svojej právomoci podľa platnej procesnej úpravy, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie dotknutých procesných ustanovení, ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu nemožno označiť ani za arbitrárne v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné alebo že by napadnuté uznesenie nereflektovalo na ťažiskové skutočnosti dôležité pre určenie nedostatku aktívnej procesnej legitímácie sťažovateľa.

9. Základná námietka sťažovateľa spočíva v tom, že nedosiahol plný úspech v konaní pred správnym súdom, čo ho oprávňuje na podanie kasačnej sťažnosti. Správny súd identifikoval nedostatky rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a dospel k záveru, že je potrebné ho zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie pre vadu v aplikácii práva vo väzbe s nedostatkom dôvodov, zároveň ostatné žalobné námietky nepovažoval za dôvodné. Úspech žalobcu nie je možné posudzovať podľa vyhodnotenia jednotlivých žalobných bodov, ale podľa výroku rozsudku, ktorý je záväzný a je rozhodnutím o merite veci (§ 136 a § 145 ods. 4 SSP). Žalobca v správnej žalobe vo veciach správneho trestania vo všeobecnosti tvrdí, že je ukrátený na subjektívnych právach nezákonným rozhodnutím a toto požaduje zrušiť. Vzhľadom na kasačný výrok napadnutého rozsudku správneho súdu bol sťažovateľ plne úspešný. Jeho návrh na nevrátenie veci z tohto hľadiska nie je relevantný, pretože správny súd v rámci svojej právomoci aj bez návrhu môže podľa okolností veci rozhodnúť o vrátení veci žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie (§ 191 ods. 4 v spojení s § 194 ods. 2 SSP). Neúspech žalobcu len v čiastkovej otázke zvoleného následného procesného postupu, ktorý je zároveň závislý od úvahy správneho súdu bez ohľadu na prípadný návrh žalobcu, nemožno hodnotiť ako neúspech, ktorý by zakladal oprávnenie na podanie kasačnej sťažnosti (ak je výrok rozsudku zrušujúci, teda v súlade s požiadavkou žalobcu). Napadnuté uznesenie najvyššieho správneho súdu obsahuje riadne a dostatočné odôvodnenie nedostatku aktívnej procesnej legitímácie sťažovateľa na podanie kasačnej sťažnosti.

10. Ústavný súd preto nezistil pnutie napadnutého uznesenia so sťažovateľovým právom na súdnu ochranu či spravodlivý proces, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohlo reálne dospieť k záveru o jeho porušení. Na základe uvedeného ústavnu sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

11. Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že správny súd sa zaoberal námietkou uplynutia prekluzívnej lehoty na začatie konania o uložení sankcie, ktorú dostatočne a logicky konzistentne odôvodnil (bod 3 tohto uznesenia), keď za rozhodujúce považoval autoritatívne konštatovanie porušenia povinnosti ako výsledok kontrolného procesu, a preto ani otázka záväznosti vysloveného právneho názoru správneho súdu vo vzťahu k nemožnosti uloženia sankcie pre uplynutie lehoty neindikuje existenciu mimoriadneho excesu, ktorý mal byť osobitne zohľadnený pri posudzovaní legitímácie sťažovateľa.

12. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2025

Euboš Szigeti
predseda senátu